

SUPER SIZE ME

“ทุกสิ่งในอเมริกाल้วนใหญ่กว่าที่อื่น มีรถคันใหญ่ มีบ้านหลังใหญ่ บรรดาบริษัทที่ใหญ่ที่สุด อาหารจานใหญ่ที่สุด และสุดท้ายผู้คนก็ตัวใหญ่ที่สุด”

นี่ก็เป็นประโยคแรกๆ เลยของภาพยนตร์กวาดรางวัลเรื่องหนึ่งที่เปิดเรื่องมาก็พาให้คิดถึงคำว่า “ความพอดี”

“ความพอดี” เป็นเรื่องที่ดี เป็นเรื่องที่ถูกต้องซึ่งก็ตรงกันข้ามกับคำว่า “เกินพอดี” ไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนแน่นอน ผู้เขียนเองก็มั่นใจว่าต้องเป็นแบบนั้น แต่คำว่า “คุ้มค่า” ที่เคยคิดว่าดีนี่ซิ มันจะเกินความพอดีมั๊ย? อันนี้ชักเริ่มจะไม่ค่อยแน่ใจนัก การใช้ชีวิตหรือใช้ทุกอย่างให้คุ้มค่า พังดูแล้วก็จะเป็นเรื่องที่ดี แต่การกินให้คุ้มค่าหรือกินให้มันคุ้มนี้คงจะไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก เห็นมั๊ยละคนที่ชอบกินโน่นกินนี่ ผลออกเป็นกิน กินไม่เบื่อ กินไม่รู้จุกอิมจิกพอสุดท้ายเป็นไง...อะนะ...ก็อย่างที่รู้กัน นั่นแหละ.....ไม่ได้ว่าใครนะ...อย่าคิดไปไกลเชียว เตียวไปกันใหญ่

ที่บอกว่า “อย่างที่รู้กันเนี่ยะ” หมายถึงโรคภัยไข้เจ็บที่มาจากการกินนะ คำว่าคุ้มค่าที่ใช้กับเรื่องกิน ผู้อ่านเองก็น่าจะคุ้นหูคุ้นตากันมาบ้างนะครึบกับโปรโมชันต่างๆ ในร้านอาหารประเภทฟาสต์ฟู้ด ที่ผู้เขียนก็เคยพาตัวเองเข้าไปยืนนั่งอยู่หลายครั้งเหมือนกัน เลือกไม่ถูกจริงๆ ครึบกับเมนูชุดต่างๆ ไม่ว่าจะป็น ชุดสุดคุ้ม ชุดฉลาดเลือก....เอ...แล้วถ้าเราไม่เลือกนี้จะไม่หรือเปล่า หรือเราเิ่งตั้งแต่ตัดสินใจเดินเข้ามาเลือก

“ทานที่นี้หรือทานที่บ้านคะ เพิ่มน้ำอัดลม เพิ่มมันบด เพิ่มเฟรนช์ฟราย เพิ่มสลัด เพิ่มๆๆ อีกสารพัด...เป็นไซส์พิเศษมั๊ยคะ” โอ้จอร์ช! มันยอดมาก...จ่ายเพิ่มอีกนิด

แต่ได้มาอีกเพียบ แต่มันจะยิ่งคุ้มหรือเปล่า มาดูเนื้อในของหนังเรื่องนี้กัน

SUPER SIZE ME ภาพยนตร์ฟอร์มเล็กแต่ชื่อใหญ่สไตล์สารคดีของผู้กำกับหน้าใหม่สุดเพี้ยนนาม มอร์แกน สเปอร์ลือค ที่ต้องยอมลงทุนแสดงนำเสียเองเพราะคงจะไม่มีนักแสดงคนไหนมาเล่นให้ กับบทบาทที่จะต้องกินอาหารของ แม็คโดนัลด์ อย่างเดียวทุกมื้อถึง ๑ เดือนเต็มๆ ความคิดสุดเพี้ยนของนายมอร์แกน ก็เริ่มมาจากที่เขาได้

เห็นข่าวคดีฟ้องร้องของเด็กสาววัยรุ่นสองรายที่ต้องการความรับผิดชอบจากแม็คโดนัลด์ ให้มาร่วมด้วยช่วยกันจัดการกับโรคอ้วนของพวกเธอ แต่ก็ต้องผิดหวังจากการพิจารณาของศาลที่มีความเห็นว่า ทางแม็คโดนัลด์ไม่ได้มีเจตนาให้พวกเธอกินอาหารเหล่านั้นทุกมื้อ และโรคอ้วนของพวกเธอไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นเพราะกินอาหารของแม็คโดนัลด์อย่างเดียวเท่านั้น ทำให้แม็คโดนัลด์เจ้าของกิจการฟาสต์ฟู้ดยักษ์ใหญ่ที่มีส่วนแบ่งการตลาดมากที่สุดในอเมริกา และมีสาขาอยู่ทุกที่ทุกแห่งในโลกไม่เว้นแม้แต่ในโรงพยาบาล ตกเป็นเป้าหมายของนายมอร์แกนทันที

ใช่แล้ว หนังเรื่องนี้ต้องการให้ทุกคนได้เห็น ว่า ถ้ากินอาหารของแม็คโดนัลด์เพียงอย่างเดียว และจะต้องเพิ่มเป็นขนาด SUPER SIZE ถ้าพนักงานขายแนะนำเป็นเวลา ๓๐ วัน จะเกิดอะไรขึ้น นายมอร์แกน เริ่มเปิดกล้องด้วยสมรรถภาพร่างกายที่ระดับสุดยอด หัวใจและทุกอย่างปกติ ระดับโคเลสเตอรอล ๑๖๕ ไขมันดีและดีทำงานอยู่ในระดับดีเยี่ยม ไม่มีวีแวนของโรคภัยโดยได้รับการพ้นจากแพทย์โรคหัวใจ แพทย์โรคกระเพาะและลำไส้

แพทย์โรคทั่วไป นักโภชนาการและที่ปรึกษาด้านบริหารร่างกาย ที่ทุกคนก็ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า ไม่น่าจะมีปัญหามากนักสำหรับสมรรถภาพร่างกายที่ดีของนายมอร์แกน

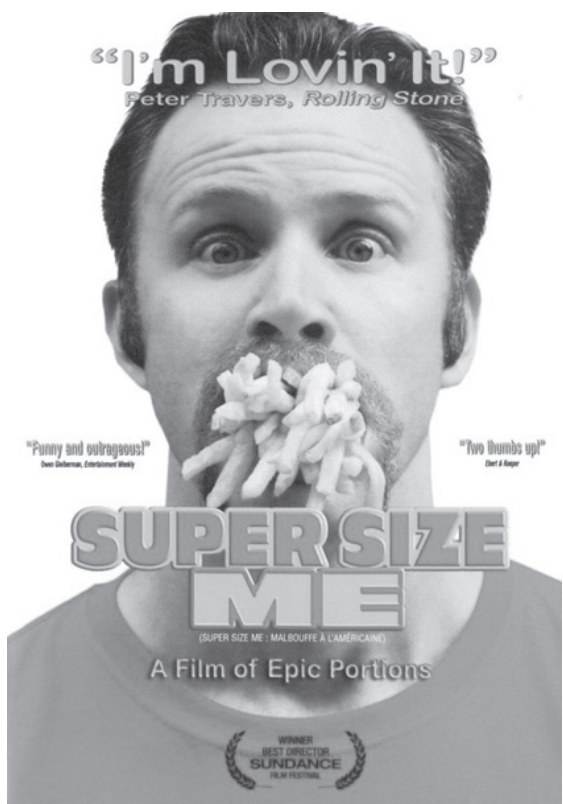
แต่ผลที่เกิดขึ้นกลับเกินคาดคิดว่าที่ทุกคนคิดไว้มาก เพราะเพียงแค่วันแรกๆ ร่างกายของเขาก็เริ่มออกแนวต่อต้านด้วยอาการปวดท้องมีเหงื่อออก และเวียนหัวเพราะน้ำตาลจากอาหารของแม็คโดนัลด์ และเริ่มเลวร้ายยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อระดับโคเลสเตอรอลของนายมอร์แกนขึ้นพรวดพราด มาเป็น ๒๒๕ พร้อมกับดัดที่แย่งอย่างที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เขากลายเป็นคนป่วยจนแพทย์ต้องแนะนำให้เลิกเล่นการกีฬาที่เพิ่งจะผ่านมาได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น และก็ไม่ได้มีแค่อาการป่วยทางกายเพียงอย่างเดียว นายมอร์แกนยังรู้สึกหุดห่องอย่างไร้สาเหตุเมื่อยังไม่ได้กินอาหารของแม็คโดนัลด์ และจะรู้สึกดีขึ้นเมื่อได้กินมันเข้าไป แน่نونเขาก็กำลังพยายามจะบอกคนดูถึงสาเหตุติดบางอย่างที่มีอยู่ในอาหารและน้ำตาลมเหล่านั้น จนทำให้เขาอยากกินมันเพิ่มมากขึ้นและเพิ่มมากขึ้นอีกเรื่อยๆ และก็ไม่ได้มีเพียงแค่นายมอร์แกนคนเดียวที่เป็นแบบนี้

เพราะหนังเรื่องนี้ยังได้พาดพิงไปถึงชายอีกคนหนึ่งที่ดีดน้ำอัดลมอมแอมและต้องเสพมันเข้าไปวันละ ๒ แกลลอนจนทำให้ตาของเขาเริ่มจะบอดสนิทเพราะโรคเบาหวาน แพทย์ต้องทำการรักษาด้วยการผ่าตัดกระเพาะของเขา ซึ่งก็ถูกบันทึกไว้ในหนังให้เราได้ดูกันอย่างจะๆ ทุกขั้นตอน ทั้งผ่า ทั้งตัด ทั้งเย็บ.....เห็นแล้ว อึ้ง ึ่ง เสียใจจริงๆ

มาถึงขั้นนี้ ถ้าเป็นผู้เขียนเองก็ต้องหยุด แต่สำหรับนายมอร์แกนนั้น ดูเหมือนจะไม่มีอะไรมาหยุดเขาได้ภารกิจฆ่าตัวตายด้วยไขมันและน้ำตาลยังคงดำเนินต่อไปพร้อมกับสภาพร่างกายที่ย่ำแย่ลงทุกที แต่อย่างไรก็ดีสุดท้ายนายมอร์แกน ก็ผ่าน ๓๐ วัน มาได้ แต่ก็เป็นการผ่านมาได้แบบจวนเจียนจะตายเต็มที เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เขาพาดน้ำตาลที่มีอยู่ในอาหารเหล่านั้นไป ๓๐ ปอนด์ ไขมันอีก ๑๒ ปอนด์ และสารปรุงแต่งอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก ทำให้ทุกอย่างในร่างกายของเขาผิดปกตินั้นแพทย์เองก็ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นไปได้ เคียดเป็นโรคหัวใจวาย หัวใจตีบ หลอดเลือดตีบ ไตวายและตับแข็งต้องสั่งให้งดอาหารเหล่านั้นเป็นเวลาถึง ๑ ปี โดยที่แพทย์เองก็ยังไม่แน่ใจว่าทุกอย่างในร่างกายของนายมอร์แกนจะกลับคืนสู่ปกติได้หรือไม่...แหม..ทำได้

ทั้งหมดก็เป็นเรื่องราวคร่าวๆ ของหนังเรื่องนี้ที่มีส่วนทำให้แม็คโดนัลด์ตัดสินใจเลิกจำหน่ายอาหารขนาด SUPER SIZE ทั้งหมด และพยายามจะบอกกับลูกค้าว่าไม่ได้เป็นเพราะหนังเรื่องนี้ อาหารของแม็คโดนัลด์ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น และจะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายของนายมอร์แกน สเปนอร์ลิต ที่พยายามจะชักนำความคิดของคนดูให้รู้สึกไม่ดีกับแม็คโดนัลด์ แต่จากการเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจวายเฉียบพลันของนายจิม แคนดาลูโป ซึ่งเป็นประธานและซีอีโอของแม็คโดนัลด์ในเวลาต่อมาทำให้ลูกค้าแม็คโดนัลด์ต้องกลับมาคิดหนักอีกครั้งว่าพวกเขาควรเชื่อใคร

สำหรับผู้เขียนเองก็คิดว่า SUPER SIZE ME เป็นหนังที่น่าดูน่าคิด และยิ่งสอดแทรกแง่คิดดีๆ ไว้อีกหลายเรื่อง อย่างเรื่องของเด็กๆ ที่ถูกอมเมามากจากการดูโฆษณาของแม็คโดนัลด์ จนสามารถจดจำหน้าตาของการ์ตูนเหล่านั้นได้ดียิ่งกว่าจำใบหน้าบุคคลสำคัญของโลกเสียอีก และยังโยงไปถึงเรื่องการตลาดของแม็คโดนัลด์ที่หลอกล่อเด็กๆ ด้วยของเล่น สนามเด็กเล่น ตัวตุ๊ก และหนังการ์ตูน จนพ่อแม่ต้องพาเด็กๆ เข้าไปในร้าน ทำให้เด็กๆ รู้สึกฝังใจกับความอบอุ่นที่ได้กินได้เล่นขณะอยู่กับ

พ่อแม่ ซึ่งมันจะฝังหัวพวกเขาไปจนโตเป็นผู้ใหญ่และเขาก็จะทำเช่นนี้กับลูกหลานของเขาต่อไปอีกเรื่อยๆ และถ้าคำนิยมเหล่านี้ยังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ที่เกิดหลังปี ๒๐๐๐ หนึ่งในสามคนจะต้องถูกคุกคามด้วยโรคเบาหวาน ฟังแล้วมันรู้สึกแยๆ ยังไงก็ไม่รู้เนอะ

แต่ก็เอาเถอะ ตัวเราเองก็ต้องดูแลตัวเราและลูกหลานของเราไว้ให้ดีๆ คงไม่มีใครที่ไหนมาช่วยมาคุ้มครองผู้บริโภคอย่างเราได้ดีเท่ากับตัวของเรา ผู้ประกอบการทั้งหลายต่างก็แข่งขันกันพัฒนาผลิตภัณฑ์มากกว่าการพัฒนาคุณภาพของสินค้า ต่างฝ่ายต่างก็ทุ่มโฆษณาเพื่อสร้างภาพลักษณ์และคำนิยมมากกว่าจะทุ่มไปยังตัวสินค้า ผู้เขียนไม่แปลกใจเลยที่เห็นคนเดินผ่านแผงขายน้ำส้มแท้ๆ ที่คั้นสดๆ เข้าไปในร้านมินิมาร์ทเพื่อจะไปคว้าเอาส้มปลอมที่อยู่ในขวดที่ดูดีกว่า มองไปทางไหนก็เห็นแต่เด็กวัยรุ่นที่หันมาตีมน้ำชาเขียวชาขาวที่กระหน่ำโฆษณาจนชาหูแทนน้ำ และไม่ใช่ว่าแค่เด็กวัยรุ่นเท่านั้นเพื่อนผู้เขียนคนหนึ่งก็เป็นอย่างนั้น เขาตีมน้ำแทนน้ำเหมือนกัน หวังจะให้ตัวเองมีสุขภาพที่ดีขึ้นอย่างที่เห็นในโฆษณา แต่สุดท้ายก็ต้องเลิกรา ทั้งๆ ที่อีกนิดเดียวเขาก็จะได้อยู่กับโรคเบาหวานอย่างเป็นทางการ

มันคงจะมากไป แล้วแค่ไหนถึงจะพอดี อันนี้ผู้บริโภคอย่างเราๆ ท่านๆ ก็ต้องคิด ต้องตัดสินใจกันเอาเอง คงไม่มีผู้ประกอบการรายไหนไม่ยอมได้เงินจากเรามากๆ มาบอกว่าให้กินให้ใช้ของเขาแต่น้อยๆ นะ ถ้ามากไปจะไม่ดีเออ... แต่ก็อยู่เหมือนกันนะที่บอก แต่ก็บอกแบบที่คนธรรมดาพูดตามไม่ทันแล้วก็ฟังแทบจะไม่รู้เรื่องนะ ห้ามอะไรบ้างก็ไม่รู้... วันละสองขวด แถมยังชื้อยอีกนะเวลาพิมพ์ว่าห้ามอะไรลงบนฉลากข้างขวดเนี่ยหาแทบไม่เจอคงได้แต่ทำใจ เพราะเราดันเกิดมาในยุคของเงินคือทุกอย่างทุกอย่างไม่มีใครมาเพิ่มอะไรให้เราฟรีๆ เช่นเดียวกับในหนังเรื่องนี้ที่ร้านพาสต์ฟูดเขาชวนให้เราเพิ่มโน่นเพิ่มนี่นะพวกเขาต้องการอะไร ความคุ้มค่าและสุขภาพที่ดีของเราหรือเงินของเรา ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนต่างก็รู้คำตอบกันดี

“ก็โรคคิดอะ? แล้วจะป่วยที่นี้หรือใส่กล่องกลับไปป่วยที่บ้าน เพิ่มโอกาสเป็นโรคหัวใจวาย หลอดเลือดตีบ ไขมันอุดตัน ดับอักเสบ หรือไตวายเป็นขนาดพิเศษมั๊ยคะ?”

ให้เก๋คนหนุ่มสาว

มันเป็นบาปสำหรับการรับรู้ ถ้าหากเธอยังอยู่กับความหลงใหลไปกับความอ่อนไหวไม่มั่นคง และพะวงว่านี่จะมีภัย

ทางข้างหน้าหนทางจะว่างเปล่า แดดจะเผาผิวผ่องเธอหมองไหม้ ที่ตรงโน้นมีหุบเขามีเปลวไฟ ถ้าอ่อนแอจะก้าวไปอย่างไรกัน

เธอลงมองออกไปให้รอบข้าง มองผ่านสิ่งต่างๆ ซึ่งขวางกั้น ในที่ไกลแสนไกลออกไปนั้น ศึกษามันให้เห็นความเป็นจริง

แบกภาระท่ามกลางทางสายนี้ เป็นหน้าที่ซึ่งภูมิใจได้อย่างยิ่ง ควรทำมันให้ตลอดหรือทอดทิ้ง เลือกแต่สิ่งง่ายง่ายไกลใกล้ตัว

ความอ่อนไหวในอารมณ์ขมให้หนึ่ง ใช้สมมตครองทุกสิ่งให้ถ้วนทั่ว วางระวางหัวหนวดความฉลาดกลัว ซึ่งเป็นรั้วรอบรายเธอไว้นั้น

เธอจะยืนได้มันคงเดินตรงเส้น และตีเด่นด้วยงานการสร้างสรรค เป็นผู้ตาม, เป็นผู้นำ คนสำคัญ สมกับที่เรามุ่งมั่นมานานนับ

จากที่นี่คือคืนวันการเริ่มต้น เราทุกคนเป็นเปลวไฟที่ใกล้ดับ แต่ก่อนแสงสุดท้ายจะหายลับ เราต้องการไฟสำหรับการดับไฟ